

Изгледа да је Ненад Кеџмановић у свом, поприлично одмереном, [интервјуу](#) разочарао неке читаоце чим су нашли за сходно да упуте онако острашћени коментар, какав је чланак Вука Бачановића

[Неизбјежна дволичност националиста](#)

. По свој прилици читалац и коментатор је очекивао мешавину посипања пепелом, политичке коректности и реминисценција на идиличан предратни живот. Све у свему, да би задовољио укус сарајевске публике Кеџмановић мора да изнесе једну темељну аутошовинистичку самокритику. Бачановић очито не може чудом да се начуди како је Кеџмановић могао да говори о ситуацији у БиХ а да изостави оспоравање права на егзистенцију Републике Српске и да оптужи руководство Српске за геноцидне намере према другим народима и народностима. Одмах се мора нагласити да је погрешно очекивати од професора Кеџмановића политички коректан приступ – у питању је политичар и интелектуалац који о политичким приликама говори отворено, без пренемагања и околишања. Кома се такав приступ не допада, остаје му да чита патетичне блогове на другосрбијанским сајтовима.

Тежиште Бачановићевог текста је ишчуђавање зашто и како је неко могао да напусти концепт мултиетничке БиХ прокламован у Сарајеву 1992. године и указивање на *дволичност националистичког морала*

(шта год то значило јер се аутор не труди да детаљније објасни шта под овиме подразумева). Ваљда ово треба разумети у смислу да је професор Кеџмановић промену своје политичке позиције извео као промену моралног становишта а не као промену условљену политичком динамиком. Критикујући Кеџмановићеве позиције Бачановић такође указује на некакву националистичку митологију која стоји иза Кеџмановићевих ставова. У овој критици Бачановић не само да прави грубе фактографске грешке него, свесно или не, своју критику *националистичке митологије*

(колико год магловит овај концепт био у његовом тексту) излаже баш са позиција једне националистичке (бошњачке) митологије о дешавањима у БиХ почетком 90—их година. Бачановићев текст је на поједином местима врло слаткоречив

[\[1\]](#)

Пише: Милош Милојевић
петак, 26 јул 2013 10:02

али политички крајње наиван, готово патетичан.

У првом одељку Бачановић тако говори о некаквој грађанско-мултиетничкој БиХ прокламованој у Сарајеву 1992. године (додуше реч је само о концепту) коју је Кеџмановић неоправдано напустио и приклонио се мрачњачким српским националистичким позицијама. Али зар грађанско-мултиетничка БиХ није постојала и пре те 1992. године? Зар грађани БиХ и пре 1992. нису били истовремено носиоци и грађанских и националних права? И ко се одрекао те и такве БиХ, Ненад Кеџмановић или Алија Изетбеговић? Даље Бачановић наводи: *Једном ће неко, ваљда, озбиљно, поставити питање због чега једноетничке странке напосто не могу градити вишеетничке државе и то је једна од многобројних табу тема о којој ће се у Сарајеву свакако морати озбиљније расправљати када за то сазрију политички услови, јер то свакако још увијек нису* . Није баш јасно шта је аутор овде хтео да каже? Странке не би требало да граде државе, оне би ваљда требало да буду један од инструмената у политичком животу држава? Можемо такође поставити питање каква је била природа тог концепта мултиетничке-грађанске БиХ који је, ваљда СДА као аутентично мултиетничка странка, предлагала у смутно доба 1992. године? Зар је могла да улива поверење странка чији је концепт мултиетничности подразумевао сужавање политичких права других заједница на територији БиХ? Или чији су јуришници терорисали грађане које су декларативно представљали? Зар и после 17 година у Сарајеву, оличењу мултиетничке политике какву су спроводили бошњачки политичари, постоје табу теме у вези са политиком која је вођена током рата?

Пише: Милош Милојевић
петак, 26 јул 2013 10:02

